

ဟိန်းဆက်သွင်

အပေအစော မှတ်တမ်း - ၂

ချစ်သူတွေဆီ ရေးသည့်စာ

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပြောခဲ့၏။

"မိန်းမတစ်ယောက်ကို မင်းအနေနဲ့ ချစ်လည်း ချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ လည်း ရည်ရွယ်ထားတယ်၊ အဆုံးရှုံးလည်း မခံနိုင်ဘူးဆိုရင်၊ ကိုယ့်ဘက်က၊ သေချာ ပိုင်နိုင်အောင်သာ လုပ်ထားပေတော့။ ငါ ပြောတာ မင်းနားလည်တယ် မဟုတ်လား။ မဟုတ်ရင်တော့ မိန်းမဆိုတဲ့ အမျိုးက ကိုယ့်ဘက်က အမှားတစ်ခုခု ပေါ်တာနဲ့ ဆီလိုအပေါက်ရှာပြီး ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲကနေ၊ ထွက်သွားမယ့် အမျိုးကွ။ ထစ်ခနဲရှိတာနဲ့ Facebook မှာ Block မယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်ကို Blacklist ထည့်မယ်၊ ပြတ်ပြီဆိုပြီး အဆက်ဖြတ်မယ်။ သူတို့ က ဒါပဲသိတာ"

အထက်ပါ စကားရပ်တို့ ၏ ဆိုလိုရင်းကို၊ ကျွန်တော် နားလည်သော်ငြား၊ နားမဝင်ခဲ့။

ဘဝတွင် ချစ်သူမိန်းကလေး များ စွာတို့ ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် ... ပိုင်လိုစိတ် အတ္တတစ်ခုကို အခြေပြုလျက်၊ ချစ်သူ မိန်းကလေးတို့ ထံမှ ၊ ဘဝပန်းဦးကို ဆွတ်ခူးသိမ်းပိုက်ခြင်း အမှုကို၊ တစ်ခါဖူးမျှ မပြုမူမကြုံစည်ခဲ့ဖူး။ ရတနာ သုံးပါး၏ ဩဝါဒ၊ မိဘ၊ ဆရာသမားတို့ ၏ အဆုံးအမ၊ ကိုယ်တိုင် စောင့်ထိန်းအပ်သော ကိုယ်ကျင့်တရားဖြင့်၊ အထက်

ပါ အမှုမျိုး မပြုမူဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို၊ ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြစွာ စောင့်ထိန်းဖြစ်ခဲ့၏။

ဘဝဖြတ်သန်းမှု နေ့ရက်ကာလများ ဝယ်၊ အမှားများ စွာ ရှိခဲ့၏။ ရှိနေ၏။ ဆက်မှား ဖြစ်ဖို့ တွေ့လည်း ရှိ၏။

သူစိမ်းလူတို့ ၌ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး၊ ချစ်သူဟူသော ဘဝအခြေသို့ ရောက်ရှိပြီးနောက်တွင် ၊ ကြုံတွေ့ရသော ဖြစ်ရပ် ပြဿနာများ စွာ ရှိတတ်ချေသည် ။ အချစ်တွင် ပျော်ရွှင်မှုနှင့် စိတ်သောက တွေ့စရာ အငွေ့အသက်တို့ က၊ သူ့အချိုးအဆနှင့်သူ မဟုတ်ပါလား။

ဂုဏ်ဒြပ် ကွာခြားမှု၊ ငွေကြေး၏ ဆုံးဖြတ်မှု၊ အလုပ်အကိုင်၏ အကြောင်းပြချက်နှင့် မိဘတွေ သဘောမတူ၍ သော် လည်းကောင်း၊ နှလုံးသားချင်း ပဋိပက္ခတို့ ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အတ္တမာန ကိုယ်စီကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဘဝတစ်သက်တာ လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရည်စူးချစ်ကြင် ခဲ့ပြီးလေမှ ၊ ခရီးရှည်ဝေးရာ၊ ပြေးခွာပြတ်စဲ၊ လက်တွဲဖြုတ်ခဲ့ရသော၊ ချစ်သူ မိန်းကလေးများ စွာ ရှိခဲ့ဖူးသည် ။

မှန်သောသစ္စာ ဆိုပါမည်။ ကျွန်တော့်ကြောင့် မည်သည့် မိန်းကလေးမှ ၊ ဘဝအလှပန်း မနွမ်းညှိုးစေ ခဲ့စဖူး။ ကျွန်တော် ယောက်ျားပီသ ချင်ခဲ့သည် ။

"အဲဒီတော့ နောက်ဆုံးမှာ မင်း ဘာဖြစ်သလဲ" ဟု သူငယ်ချင်းက မေး၏။

ကျွန်တော် ပခုံးကို အသာတွန့်ပြလိုက်သည် ။

"နောက်ဆုံးတော့ အသည်းကွဲပြီး ကျန်ရစ်ဖြစ်တာပေါ့။ မှတ်ထားဟေ့ကောင်။ အခုခေတ်က၊ လက်သွက်တဲ့ ခေတ်။ လက်သွက်မှ လိုချင်

တာကို ရပိုင်နိုင်တဲ့ ခေတ်ကွ"

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလျက် ...

"ငါ ယောက်ျားယုတ် မဖြစ်ချင်ဘူး"

သူငယ်ချင်း ရယ်မော၏။

"အားလုံးကိုတော့ မဆိုလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုခေတ် မိန်းကလေး အတော်များများက၊ အဲဒီကိစ္စမှာ လက်သွက်ခြေသွက်နဲ့ စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ ကောင်ကိုမှ ယောက်ျားပီသတယ်လို့ ထင်တာ။ မင်း လက်နှေးပြီး ဘာဘာညာညာ လျှောက်တွေး။ ဟိုက၊ ဂန်ဒူးလို့ တောင် ထင်ဦးမှာ "

"အဲဒီတော့ ငါက၊ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ"

"လွယ်လွယ်လေး။ မင်း ကြားဖူးမှာ ပါ။ မရခင်မှာ ယောက်ျားတွေက ၊ မိန်းမတွေနောက် လိုက်ရပြီး၊ ရသွားပြီးတဲ့ အခါကျ မိန်းမတွေက၊ ယောက်ျားတွေနောက် လိုက်ရတယ်တဲ့ ။ အခုက၊ အချစ်ကိစ္စမှာ မင်းက၊ အလိုက်သမားချည်း ဖြစ်နေတယ်။ ပိုင်အောင်သာ လုပ်ထားလိုက်။ မင်းကို ပြန်လိုက်လိမ့်မယ်။ အဲ ... ငါဆိုလိုတာက၊ မင်းလည်း လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ် ထားခဲ့ရင်ပေါ့"

အဝေးဆီ ကျွန်တော် ငေး၏။ သူငယ်ချင်းက ဆက်ပြောသည် ။

"ငါ့စော်ဆို အရင်က၊ ထစ်ခနဲရှိ ပြတ်မယ်၊ ဖြတ်မယ်။ မင်းလိုပဲ ငါလည်း ခံစားရတာပဲ။ အတူအိပ်လည်း ပြီးသွားရော၊ ငါ ဖြတ်သွားမှာ ကိုတောင် ကြောက်နေရော။ အခုဆို လွယ်လွယ် မပြတ်ကြတော့ဘူးပေါ့ကွာ"

"မင်းက၊ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားလို့ အတူနေလိုက်တာလား"

"ဒါပေါ့။ ငါ လူယုတ်မာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါ သူ့ကို သိပ်ချစ်တာ။ သူ ပြတ်မယ် ဖြတ်မယ် လုပ်တိုင်း ငါ အသေခံစားရတာ။ ဒါမို့ လွယ်လွယ် မပြတ်နိုင်အောင်၊ တင်းတင်း ချည်ထားလိုက်တာ။ မကြာခင် ငါတို့ လက်ထပ်ဖို့ တိုင်ပင်ထားကြတယ် "

ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်၏။

"ဘယ်လိုလဲ။ ငါ မပိုင်ဘူးလား"

ကျွန်တော် ပြုံးလျက် ...

"ပိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ ချစ်ပုံချစ်နည်း၊ ပိုင်လိုနည်းက၊ လမ်းမှန် မဟုတ်ဘူး "

"ခေတ်လေကွာ။ ခေတ်အခြေအနေ အရပဲ"

ကျွန်တော် ခေါင်းခါ၏။

"ခေတ်ဆိုတာ၊ လူကပဲ ဖန်တီးလိုက်တဲ့ ကာလအခြေအနေ တစ်ခုပဲ သူငယ်ချင်း။ ခေတ်က၊ လူတွေကို မဖန်တီးဘူး။ ခေတ်ရဲ့ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှု နောက်ကို၊ ခေတ်ရဲ့ အဖန်တီးခံအဖြစ် လိုက်တဲ့ သူဆိုတာ ၊ ခေတ်ရဲ့ ကျေးကျွန်ပဲ။ လူဟာ ခေတ်ကို ပြောင်းလဲဖန်တီးသူ။ ခေတ်ရဲ့ နောက်လိုက်ကျွန် မဟုတ်ဘူး "

"မင်းစကားတွေက၊ သိပ်ကြီးသွားပြီ"

"ခေတ်ရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်က၊ သဲမှုန်တစ်စ သာသာပါကွာ"

သူငယ်ချင်း ပခုံးတွန့်၏။ ကျွန်တော် လက်ဖျစ်တစ်ချက် တီးသည် ။

"ဖြောက်"

"ဘာလဲဟ"

"ဒါကို မင်း ဘယ်လို နားလည်သလဲ"

"ဘာကိုလဲ"

"လက်ဖျစ်တီးသံကို"

"ဖြောက်ခနဲလေ"

"အေး။ မင်းတို့ ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်ဖြစ်ကြမလဲ"

"ရှစ်လလောက် လိုသေးတယ်"

"ဒီရှစ်လအတွင်း၊ လက်မထပ်ဖြစ်မယ့် အခြေအနေ တစ်ခုခုပြောင်းလဲ သွားနိုင်တယ်လို့ မင်း မတွေးမိဘူးလား"

"ဘာပြောင်း လဲရမှာ လဲ။ မိဘချင်းလည်း သိနေပြီ။ သဘောတူ ထားကြပြီးသား"

"မင်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်နော်"

"အေးလေ။ မင်း သိသားနဲ့ "

"အနိစ္စဆိုတာ ဘာလဲ"

"အမြဲ မရှိလေ"

"ဒုက္ခကရော"

"ဆင်းရဲတာ"

"အနတ္တက"

"အစိုးမရခြင်း"

"အနိစ္စ၊ ဒုက္ခနဲ့ အနတ္တက၊ ပတ်လည်ရိုက်နေတဲ့ ကိစ္စတွေကွ။ မနက်ဖြန် ဒါမှ မဟုတ် နောက်ရှစ်လ မတိုင်မီမှာ ၊ မင်း သေမသွားနိုင်

ဘူးလို့ အာမခံနိုင်လား"

"ဘယ်ပြောရမလဲကွ။ ဒါပေမဲ့ သေတော့ မသေနိုင်ပါဘူး"

"ဘာကို ကြည့်ပြီး မသေနိုင်ဘူးလို့ ပြောတာလဲ"

"မင်းကလည်း "

"အဲဒါ တရားလက်လွတ်စကား။ သေချင်လည်း သေမယ်။ မသေချင်လည်း မသေဘူး။ ဒါ အနတ္တပဲ။ ငါ မေးချင်တာက၊ မင်းကောင်မလေးကို မင်း ချစ်လား"

"ချစ်ပါတယ်ဆိုကွာ။ ချစ်လို့ လည်း မဆုံးရှုံးရအောင် အပိုင်ချည် လိုက်တာပေါ့"

"မင်း ချစ်နည်း မှားတယ်"

"မှားတယ်။ ဟုတ်လား"

"မင်း အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ မတော်တဆ သေသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ လက်ခံလား"

ခေါင်းညိတ်၏။

"မင်း ကောင်မလေးနဲ့ အတူအိပ်ပြီးပြီနော်။ မင်း သေသွားခဲ့ရင်ကော ၊ သူ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ"

သူငယ်ချင်းက၊ ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူး၍ မော့ကြည့်၏။

"သေမသွားဘူးပဲ ထား။ လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ။ ငါးမိနစ်လောက် တွေးလိုက်"

သူငယ်ချင်း မျက်လုံးမှိတ်၏။ တွေးဖြတ် စဉ်းစားနေသည် ဟု ကျွန်တော် နားလည်သည် ။ အတန်ကြာလျှင် ဖြတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်လျက် ...

"ဟေ့ကောင်။ ပြဿနာတွေ အများကြီးပဲ"

"အင်း။ အကာအကွယ်သုံးလို့ ကိုယ်ဝန်မရဘူးပဲ ထား။ အဲဒီကိစ္စ ငါ မပြောချင်ဘူး။ လက်မထပ်ဖြစ်ခင် မင်း မရှိတော့ဘူး ဆိုပါစို့။ သူလည်း မင်းကို လွမ်းနေရင် အလွန်ဆုံး တစ်နှစ်ပေါ့။ နောက်ထပ် ချစ်သူအသစ် တွေ့ရင်တွေ့မယ်။ မဟုတ်လည်း အိမ်က၊ ပေးစားတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ဒီအခါ ... ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်မလဲ။ ဟိုလူက၊ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ချို့(ဂျို့)တင် မကဘူး၊ ဘို့ကော အမြီးပါ ထွက်လာမယ်။ သူကရော၊ မိန်းမကောင်း တစ်ယောက်ဆိုရင် တစ်ချိန်က၊ အစွန်းအထင်း အမှားအတွက် လိပ်ပြာလုံမလား။ သူ့ချစ်သူ၊ ဒါမှ မဟုတ် ၊ သူ့ခင်ပွန်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုင်း၊ ထိတ်လန့်စိုးရွံ့ နေရလိမ့်မယ်။ ငါ ကတော့ ယောက်ျားချင်း ကိုယ်ချင်းစာတယ်။ ငါလည်း နွားမဖြစ်ချင်သလို၊ ငါ့ကြောင့်လည်း သူတစ်ပါးကိုလည်း နွား မဖြစ်စေချင်ဘူး။ အထူး သဖြင့် ငါ့ချစ်သူ။ ငါ့ချစ်သူကို တစ်သက်လုံး လိပ်ပြာ လုံစေချင်တယ်။ ငါ နဲ့ လမ်းခွဲသွား ခဲ့ရင်တောင်မှ ပေါ့"

သူငယ်ချင်း မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် တွေးတော စဉ်းစားနေရာမှ ...

"ငါ သူ့ကို သိပ်ချစ်တာ"

ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော်က၊ ခေါင်းညိတ်လျက် ...

"အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ငါလည်း အခုထိ တိတိကျကျ မဖွင့်ဆိုနိုင်ဘူး။ ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက် ဆိုတာရော၊ ဘာလဲ။ ငါ မသိဘူး။ ဒါ ပေမဲ့ ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဆိုတာကိုတော့ ငါ နားလည် ထားတာ ရှိတယ်။ ကိုယ်နဲ့ မထိုက်လို့ ကိုယ်မပန်ဆင်ရတဲ့ ပန်း၊ ထိုက်တန်သူ တစ်ယောက် ပန်ဆင်ခွင့်ရခဲ့ရင်၊ အဲဒီသူ ပန်တဲ့ အခါ၊ အဲဒီ ပန်းကလေး မညှိုးမနွမ်းနဲ့ လှပလန်းဆန်းစွာ တင့်မြန်းနေရင်၊

ချစ်သူအဖြစ် ချစ်ခဲ့ဖူးစဉ် ကာလအတွက်၊ ချစ်သူယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိစ္စ တာဝန်ကျေငြိ"

"ငါ မှားသွားလား"

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလျက် ...

"ဒါပေမဲ့ ... မမှန်ဘူး။ ချစ်သူနဲ့ ကွေကွင်းရတိုင်း၊ အသည်း ကွဲရပြီး တိုင်း၊ ငါ မင်းပြောဖူးတဲ့ စကားကို ကြားယောင်တယ်။ အဲဒီခဏ ငါ့ရဲ့ ဖြူစင်မြတ်နိုးခဲ့ရုံ သက်သက်ဟာ၊ မှားများ မှားသွားသလားလို့ နောင်တ ရချင် မိတယ်။ ငါသာ မင်းပြောသလို ပိုင်အောင်လုပ်ထားရင်၊ ငါ့ကို တောင် သူတို့ ဘက်က၊ ‘ပစ်မသွားပါနဲ့ မောင်’ ဆိုပြီး တောင်းပန်တိုးလျှိုး နေမှာ လို့ ။ ဒါပေမဲ့လည်း ခဏတာ မခံချိမခံသာ အတွေးပေါ့။ တကယ်တော့ ငါ နားလည်တာက၊ ခုနကပြောတဲ့ အချစ်ပဲ။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ သဘောကိုပဲ ငါ နှလုံးသွင်းတယ်။ ချစ်သူနဲ့ ကွေကွင်းရတာဟာ၊ ဝဋ်ကြွေးကံ အမှုပဲ။ တစ်ခါတစ်ဘဝက၊ သူတစ်ပါး ချစ်ခြင်းကို ကွေကွင်းအောင် ပြုမူခဲ့လို့ ပြန်ပေးဆပ် ခံစားရတဲ့ အကုသိုလ်အမှု။ ဒီတော့ အကြွေးဆပ်တယ်ပဲ သဘောထားတယ်။ အရာရာက၊ အနိစ္စပဲ။ အနိစ္စသဘောထဲ ချစ်သူတွေရဲ့ နှုတ်ထွက်စကားတွေ ကတိအလင်္ကာတွေလည်း ပါတယ်။ ပြီးတော့ သက်ရှိ သက်မဲ့ အရာရာအားလုံးမှာ Expire Date ဆိုတာ ရှိတယ်ကွ။ သတ်မှတ်ကာလ ကုန်လွန်သွားတော့လည်း ချစ်ခြင်းတွေ ပုပ်သိုးမှီတက် ဟောင်းနွမ်းပျက်စီး သွားတာပါပဲ။ ခံစားနာကျင် ရတာတော့လည်း ရှိတာပေါ့ကွာ။ ငါလည်း နှလုံးသားနဲ့ လူပဲ"

"မဖြစ်ဘူး။ မင်းပြောမှ ငါ လန့် လာပြီ။ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်"

"တာဝန်ယူပါ သူငယ်ချင်း"

ကြေမွ အက်ကွဲနေသော နှလုံးသားအား၊ ညာလက်ဖဝါးဖြင့် အသာဖိစမ်း ထိန်းအုပ်မိ၏။ နာသည် ဆိုတာထက် ပိုကြောင်း၊ ပစ်ခွာပြေးလေသော တစ်စုံတစ်ဦးကို ရည်စူးသိစေချင်မိ၏။ သို့သော် ... ကျွန်တော် ပြုံးနေ တတ်ချေသည် ။

*** *** ***